

Anna Mátiková

Päť
minút
& Bohom

2026

Denné zamyslenia
nad evanjeliom

Denné zamyslenia
nad evanjeliom **2026**

Pät
minút
& Bohom

2026

**Denné zamyslenia
nad evanjeliom**

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2025

www.paulinky.cz

podľa českého originálu: *Evangelium na každý den 2026*

Vydal © Zachej.sk, 2025

Grafika © Lýdia Valter

Jazyková korektúra: Michaela Gočalová

Evanjeliové texty sú použité z Lekcionárov I. – IV.
so súhlasom Liturgickej komisie Konferencie biskupov
Slovenska, prot. č. 635/2021 vydaný v Rožňave
22. novembra 2021.

ISBN 978-80-8211-793-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym
spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami
ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka
autorských práv.

PREDHOVOR

Milí priatelia,

jedna z najčastejších otázok, ktoré si kladú pravidelní čitatelia evanjelia, znie: *Čo mám robiť?* Hoci sa môže zdať užitočná, v skutočnosti je veľmi nebezpečná. Riziko nespočíva v tom, že by nám zásadne zmenila život – takú moc nemá. Je nebezpečná preto, že až príliš sústreďuje našu pozornosť na úzky horizont nášho malého „ja“ a zastiera pohľad na Toho, ktorý jediný dokáže konať veľké veci v živote každého, kto sa mu otvorí. Otázka *Čo mám robiť?* síce naoko podnecuje človeka k stále väčšiemu úsiliu a k podávaniu lepších výkonov, no v konečnom dôsledku vedie len k vyčerpaniu a rezignácii.

Krátke podnety k rozjímaniu, ktoré sprevádzajú evanjeliové úryvky jednotlivých dní, sa preto uberajú inou cestou. Vedú nás skôr k otázkam: *Kto je Ježiš? Ako koná? Aké je jeho poslanstvo? Aký je Boh, ktorého Ježiš nazýva Otcom? Aké konkrétne podoby nadobúda Ježišovo pozvanie k slobode a plnosti života? Kadiaľ vedie cesta Ježišovho učeníka?* Takéto otázky môžu prebúdzať ospalé ľudské srdce k úžasu nad láskou Boha a jeho vynalievavosťou – nad tým Bohom, ktorý tak miloval svet, že poslal svojho jednorodeného Syna (porov. Jn 3, 16). Keď sa náš pohľad upriami týmto smerom, prestaneme sa zúfalo točiť okolo seba a otvoríme sa pôsobeniu Božej moci, ktorá jediná dokáže účinne premieňať ľudské životy.

Podnety k rozjímaniu obsiahnuté v tejto knižke najlepšie splnia svoj účel vtedy, keď rozprúdia živý rozhovor čitateľa s Pánom a Spasiteľom, ktorého možno s dôverou oslovovať: „Ty“.

sr. Anna Mátiková

Nm 6, 22-27; Ž 67; Gal 4, 4-7; Lk 2, 16-21

Evanjelium

Lk 2, 16-21

Pastieri sa poponáhľali do Betlehema a našli Máriu a Jozefa i dieťa uložené v jaslích. Keď ich videli, vyrozprávali, čo im bolo povedané o tomto dieťati. A všetci, ktorí to počúvali, divili sa nad tým, čo im pastieri rozprávali. Ale Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.

Pastieri sa potom vrátili a oslavovali a chválili Boha za všetko, čo počuli a videli, ako im bolo povedané.

Po ôsmich dňoch, keď ho bolo treba obrezať, dali mu meno Ježiš, ktorým ho anjel nazval skôr, ako sa počal v živote matky.

Podnet na zamyslenie

Dnešnému evanjelióvemu úryvku možno porozumieť iba vo svetle celého príbehu o Ježišovom narodení (*Lk* 1. – 2. kapitola). Keby tento text čítal niekto, kto nevie, ako sa pastieri dozvedeli o dieťati a čo im bolo oznámené, nemohol by pochopiť, prečo ich rozprávanie vzbudzuje údiv. Nevedel by porozumieť tomu, čo asi Mária uchovávala vo svojom srdci a prečo pastieri oslavujú Boha. Podobne je to aj v našom živote. Mnohé udalosti samy osebe nedávajú zmysel. Môžu byť veľmi temné, zložité, ťažké a bolestné. Ich skutočný význam sa objasní až vo svetle celého príbehu, ktorý Božia prozreteľnosť tká zo všetkých drobných okamihov. Prístup k tomuto celkovému obrazu zatiaľ nemáme, no Mária nám ukazuje, aký postoj máme zaujať. Tým, že vo svojom srdci trpezlivo zhromažďuje a s pokorou uchováva všetky jednotlivé dieliky mozaiky Božieho plánu, postupne prichádza k úžasu nad jeho veľkolepým tajomstvom.

1 Jn 2, 22-28; Ž 98; Jn 1, 19-28

Evanjelium

Jn 1, 19-28

Toto je Jánovo svedectvo: Keď Židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levitov, aby sa ho pýtali: „Kto si ty?“, on vyznal a nič nezaprel. Vyznal: „Ja nie som Mesiáš.“

„Čo teda,“ pýtali sa ho, „si Eliáš?“

Povedal: „Nie som.“

„Si prorok?“

Odpovedal: „Nie.“

Vraveli mu teda: „Kto si? Aby sme mohli dať odpoveď tým, čo nás poslali. Čo hovoríš o sebe?“

Povedal: „Ja som hlas volajúceho na púšti: ‚Vyrovajte cestu Pánovi,‘ ako povedal prorok Izaiáš.“

Tí vyslaní boli spomedzi farizejov. A pýtali sa ho: „Prečo teda krstiš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš ani prorok?“

Ján im odpovedal: „Ja krstím vodou. Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi.“

To sa stalo v Betánii za Jordánom, kde Ján krstil.

Podnet na zamyslenie

Ján Krstiteľ premrhal všetky príležitosti na dosiahnutie pevného spoločenského postavenia a získanie uznávanej spoločenskej pozície. Nechce byť prirovnávaný k Eliášovi. Odmieta zaradiť sa medzi prorokov. Ľudská logika všetkých čias človeku našepkáva: „Realizuj sa! Buď verný sám sebe! Ukáž, čo dokážeš! Predveď, na čo máš!“ Ježiš však svojich učeníkov vyzýva:

„Zapri sám seba a pod' za mnou!“ Jánovo evanjelium síce tieto Ježišove slová nikde priamo necituje, no ponúka vlastný spôsob, ako predstaviť logiku Božieho Syna, ktorý človeka pozýva ustúpiť do úzadia a dať priestor Božiemu pôsobeniu. Ved' sám Boží Syn sa uponížil, aby nás povýšil, a stal sa chudobným, aby nás obohatil.

Féria: 1 Jn 2, 29 – 3, 6; Ž 98; Jn 1, 29-34;

V omši o Najsvätejšom mene Ježiš: Flp 2, 1-11; Ž 8; Lk 2, 21-24

Evanjelium

Jn 1, 29-34

Keď Ján videl, ako k nemu prichádza Ježiš, zvolal: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta. Toto je ten, o ktorom som hovoril: Po mne prichádza muž, ktorý je predo mnou, lebo bol prv ako ja. Ani ja som ho nepoznal, ale preto som prišiel a krsťm vodou, aby sa on stal známym Izraelu.“

Ján vydal svedectvo: „Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočinul na ňom. Ani ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstiť vodou, mi povedal: ‚Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočinúť na ňom, to je ten, čo krstí Duchom Svätým.‘ A ja som to videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn.“

Podnet na zamyslenie

Ján Krstiteľ naznačuje líniu, ktorá sa ako červená niť tiahne celým štvrtým evanjeliom: *uvidieť – uveriť – vydať svedectvo*. Jeho svedectvo na začiatku evanjeliového príbehu je pozvaním aj pre nás, aby sme sa odvážne vydali na tú istú cestu. Božie tajomstvo nepoznáme. Aj náš vlastný život a jeho spleť okolností sú pre nás neraz záhadou. Ak sa však nezahľadíme do seba a nebudeme sa upínať na svoju domnelú dôležitosť, ale v pokore sa otvoríme nenápadnému vedeniu Božieho Ducha, on sám nám dá možnosť zahliadnuť a pochopiť Božiu pravdu a urobí z nás svojich svedkov.

Sir 24, 1b-2. 12-16; Ž 147; Ef 1, 3-6. 15-18; Jn 1, 1-18 alebo kratšie Jn 1, 1-5. 9-14

Evanjelium

Jn 1, 1-5. 9-14

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh.

Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali. Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet. Bol na svete a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal.

Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali. Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha.

A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy.

Podnet na zamyslenie

Prológ Jánovho evanjelia môže na prvý pohľad pôsobiť ako vznešená filozoficko-teologická úvaha, ktorá síce vyniká svojou hĺbkou a premyslenosťou, no zdá sa byť vzdialená každodennému životu obyčajného človeka. Život však nespočíva len v starostiach o jedlo, zdravie, vzťahy či bezpečie. Každý človek potrebuje, aby všetko, čo robí a prežíva, malo zmysel, aj keď ide o celkom nenápadné skutočnosti. Už prvá veta prológu nás uistuje, že náš život nie je len náhodným sledom nesúvislých a nezmyselných udalostí. Od samého počiatku má svoj zmysel, ktorý určuje Boží poriadok. Svet nie je vydaný napospas mocným tohto sveta, ktorí môžu kedykoľvek svojvoľne presadzovať svoje zámery. Ten, ktorého večné slovo bolo na počiatku, bude mať aj posledné slovo nad ľudskými dejinami. A to je zdrojom veľkej nádeje.

1 Jn 3, 11-21; Ž 100; Jn 1, 43-51

Evanjelium

Jn 1, 43-51

Ježiš sa rozhodol odísť do Galiley. Stretol Filipa a povedal mu: „Pod' za mnou!“ Filip bol z Betsaidy, z Ondrejovho a Petrovho mesta. Filip sa stretol s Natanaelom a povedal mu: „Našli sme toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a Proroci, Ježiša, Jozefovho syna z Nazareta.“

Natanael mu vrazil: „Môže byť z Nazareta niečo dobré?!“ Filip mu odpovedal: „Pod' a uvidíš!“

Keď Ježiš videl prichádzať Natanaela, povedal o ňom: „Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti.“

Natanael sa ho opýtal: „Odkiaľ ma poznáš?“

Ježiš mu vrazil: „Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavola, keď si bol pod figovníkom.“

Natanael mu povedal: „Rabbi, ty si Boží Syn, ty si kráľ Izraela!“

Ježiš mu odvetil: „Veríš preto, že som ti povedal: Videl som ťa pod figovníkom? Uvidíš väčšie veci ako toto.“

Potom mu povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Uvidíte otvorené nebo a Božích anjelov vystupovať a zostupovať na Syna človeka.“

Podnet na zamyslenie

Natanael pravdepodobne vo svojom vnútri zápasí s myšlienkou, že by Boh mohol naplniť svoje prisľúbenia práve skrze niekoho takého obyčajného, ako je Ježiš z bezvýznamného Nazareta. V tomto vnútornom boji pripomína praotca Jakuba. Ježiš svojimi slovami uznáva náročnosť i úprimnosť takéhoto duchovného zápasu a práve toto jeho uznanie v Natanaelovi zažihá iskru viery.

Iz 60, 1-6; Ž 72; Ef 3, 2-3a. 5-6; Mt 2, 1-12

Evanjelium

Mt 2, 1-12

Keď sa za čias kráľa Herodesa v judejskom Betleheme narodil Ježiš, prišli do Jeruzalema mudrci od východu a pýtali sa: „Kde je ten novonarodený židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu na východe a prišli sme sa mu pokloniť.“

Keď to počul kráľ Herodes, rozrušil sa a celý Jeruzalem s ním. Zvolal všetkých veľkňazov a zákonníkov ľudu a vyzvedal sa od nich, kde sa má narodiť Mesiáš.

Oni mu povedali: „V judejskom Betleheme, lebo tak píše prorok: „A ty, Betlehem, v judejskej krajine, nijako nie si najmenší medzi poprednými mestami Judey, lebo z teba vyjde vojvoda, ktorý bude spravovať môj ľud, Izrael.““ Tu si dal Herodes potajomky zavolať mudrcov a podrobne sa ich povypytoval, kedy sa im zjavila hviezda. Potom ich poslal do Betlehema a povedal: „Chodte a dôkladne sa vypyťujte na dieťa. Keď ho nájdete, oznámte mi, aby som sa mu aj ja šiel pokloniť.“

Oni kráľa vypočuli a odišli. A hľa, hviezda, ktorú videli na východe, išla pred nimi, až sa zastavila nad miestom, kde bolo dieťa. Ako zbadali hviezdu, nesmierne sa zaradovali.

Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. A keď vo sne dostali pokyn, aby sa nevracali k Herodesovi, inou cestou sa vrátili do svojej krajiny.

Podnet na zamyslenie

Mudrci od východu sa vydali hľadať kráľa, očakávali ho v kráľovskom paláci, no nakoniec ho našli v jednoduchom dome – ako dieťa s jeho obyčajnou matkou. Napriek tomu, že to úplne odporovalo ich pôvodným predstavám, dokázali v tomto dieťati rozpoznať zmysel a cieľ svojho hľadania. Títo neznámi muži z neznámych krajín sa tak stali vzorom skutočnej múdrosti, ktorá nelipne na vlastných predstavách a myšlienkových schémach, ale dokáže sa otvoriť Božím prekvapeniam.

1 Jn 3, 22 – 4, 6; Ž 2; Mt 4, 12-17. 23-25

Evanjelium

Mt 4, 12-17. 23-25

Keď sa Ježiš dopyčul, že Jána uväznili, odobral sa do Galiley. Opustil Nazaret a prišiel bývať do pobrežného mesta Kafarnaum, v končinách Zabulon a Neftali, aby sa splnilo, čo povedal prorok Izaiáš: „Krajina Zabulon a krajina Neftali, na ceste k moru, za Jordánom, Galilea pohanov! Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v temnom kraji smrti.“

Od tej chvíle začal Ježiš hlásať: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“

A Ježiš chodil po celej Galilei, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďom.

Povešť o ňom sa rozniesla po celej Sýrii. Prinášali k nemu všetkých chorých, postihnutých rozličnými neduhmi a trápením, posadnutých zlými duchmi, námesačníkov a ochrnutých, a on ich uzdravoval. A šli za ním veľké zástupy z Galiley a Dekapola, z Jeruzalema, Judey a Zajordánska.

Podnet na zamyslenie

Ježiš obyvateľom Galiley adresuje výzvu: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ Obrátenie a blízkosť Božieho kráľovstva spolu úzko súvisia. Práve z tejto súvislosti sa jasne ukazuje, od čoho sa majú ľudia vlastne obrátiť a aký spôsob zmýšľania majú zanechať. Ide o ich presvedčenie, že Boh je vzdialený a jeho kráľovstvo je nedosiahnuteľné. Celé Ježišovo pôsobenie je predsa svedectvom o tom, že Boh je blízko.

1 Jn 4, 7-10; Ž 72; Mk 6, 34-44

Evanjelium

Mk 6, 34-44

Keď Ježiš videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal ich učiť mnohým veciam.

Keď už bolo veľa hodín, pristúpili k nemu jeho učeníci a hovorili: „Toto miesto je púste a je už veľa hodín. Rozpusť ich, nech sa rozídu do okolitých osád a dedín kúpiť si niečo na jedenie.“

On im odpovedal: „Vy im dajte jesť!“

Vraveli mu: „Máme ísť nakúpiť za dvesto denárov chleba a dať im jesť?“

Opýtal sa ich: „Koľko máte chlebov? Choďte sa pozrieť!“

Keď to zistili, povedali: „Päť a dve ryby.“

Tu im rozkázal usadiť všetkých po skupinách na zelenú trávu. A posadali si v skupinách po sto a po päťdesiat.

Potom vzal päť chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával svojim učeníkom, aby im ich rozdávali. Aj obe ryby rozdelil všetkým. Všetci jedli a nasýtili sa, ba ešte nazbierali dvanásť plných košov odrobín a zvyškov z rýb. A tých, čo jedli chleby, bolo päťtisíc mužov.

Podnet na zamyslenie

Ježiš žiada od učeníkov nemožné. Nie je v ich silách nasýtiť taký veľký zástup. No aj učeníci žiadajú od Ježiša nemožné. V ich návrhu („rozpust ich“) zaznieva to isté sloveso, ktoré sa používa v diskusii o rozvode, teda o možnosti prepustenia manželky (Mk 10, 2-12). Božský ženích však nemôže prepustiť svoju nevestu – Boží ľud. Práve nerozlučná jednota medzi Bohom a človekom v Ježišovej osobe je tým, čo učeníkov uschopňuje k tomu, čo je ľudsky nemožné.

1 Jn 4, 11-18; Ž 72; Mk 6, 45-52

Evanjelium

Mk 6, 45-52

Keď Ježiš nasýtil päťtisíc mužov, hneď prinútil svojich učeníkov, aby nastúpili na loď a išli napred na druhý breh k Betsaide, kým on rozpustil ľud. Keď ich rozpustil, odišiel na vrch modliť sa.

A keď sa zvečerilo, loď bola uprostred mora a on sám na zemi. Videl ich, ako sa namáhajú pri veslovaní, lebo vietor dul proti nim. A nad ránom, kráčajúc po mori blížil sa k nim a chcel ich obísť.

Keď ho videli kráčať po mori, mysleli si, že je to mátoha, a vykriekli; všetci ho totiž videli a zľakli sa. Ale on sa im hneď prihovril: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“

Vstúpil k nim do lode a vietor utíchol. A boli celí ohromení, lebo nepochopili, ako to bolo s chlebmi; ich srdce bolo otupené.

Podnet na zamyslenie

Zdá sa, že Ježiš dnes robí práve to, čo včera ešte nechcel – rozpustiť zástup. Náš preklad totiž uvádza: „Keď ich rozpustil...“ Grécky originál sa však o rozpustení zástupu nezmieňuje. Používa iné sloveso. Presnejší preklad by znel: „Keď sa s nimi rozlúčil...“ Tí, s ktorými sa Ježiš rozlúčil, sú pritom s veľkou pravdepodobnosťou jeho učeníci, nie zástup. Navyše, sloveso použité v tejto vete bežne označuje odlúčenie od blízkych osôb, pričom vzájomné puto zostáva zachované. Nejde o definitívne odlúčenie. Ježiš teda zástup neprepustil. On je naozaj Ženích, ktorý svoju Nevestu nikdy neopustí. Naopak, práve vtedy, keď sa rozhostí tma a jeho učeníci sa namáhajú s vetrom vanúcim proti nim, on na seba berie ťarchu samoty a hovorí im: „Nebojte sa!“

1 Jn 4, 19 – 5, 4; Ž 72; Lk 4, 14-22a

Evanjelium

Lk 4, 14-22a

Ježiš sa v sile Ducha vrátil do Galiley a chýr o ňom sa rozniesol po celom kraji. Učil v ich synagógach a všetci ho oslavovali.

Prišiel aj do Nazareta, kde vyrástol. Podľa svojho zvyku vošiel v sobotu do synagógy a vstal, aby čítal. Podali mu knihu proroka Izaiáša. Keď knihu rozvinul, našiel miesto, kde bolo napísané: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.“

Potom knihu zvinul, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli na neho. A on im začal hovoriť: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli.“

Všetci mu prisviedčali a divili sa milým slovám, čo vychádzali z jeho úst.

Podnet na zamyslenie

Pokojná udalosť v synagóge sa rýchlo mení na dramatickú situáciu – počiatkový údiv prítomných sa čoskoro premení na agresiu (porov. *Lk 4, 23-29*). Dnešný úryvok evanjelia sa však končí tesne predtým, než sa títo ľudia rozhnevajú. Dostávame tak príležitosť nenechať sa strhnúť davom, ale zaujať k Ježišovi vlastný postoj a nadviazať s ním osobný vzťah. Je na nás, či budeme aj v nasledujúcich dňoch tohto roka pozorne načúvať jeho slovám, alebo sa – podobne ako obyvatelia Nazareta – uzavrieme pred tým, čo nám nie je hneď pochuti.

Iz 42, 1-4. 6-7; Ž 29; Sk 10, 34-38; Mt 3, 13-17

Evanjelium

Mt 3, 13-17

Ježiš prišiel z Galiley k Jordánu za Jánom, aby sa mu dal pokrstiť. Ale Ján mu odporoval a hovoril: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“

Ježiš mu však povedal: „Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé.“ Potom mu už neodporoval.

Keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody. Vtom sa mu otvorilo nebo a on videl Božieho Ducha, ktorý ako holubica zostupoval a prichádzal nad neho. A z neba zaznel hlas: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“

Podnet na zamyslenie

V Jánovom zdráhaní sa odzrkadľuje hlboko zakorenené presvedčenie človeka o neprekonateľnej vzdialenosti medzi nebeskou a pozemskou sférou, medzi Božou svätosťou a ľudskou hriešnosťou, medzi božskou dokonalosťou a ľudskou obyčajnosťou. Práve táto zradná myšlienka, že medzi Bohom a človekom zíva hlboká priepasť, pretože človeku bolo údajne odopreté niečo z božských výsad, sa stala pascou, do ktorej otec lži chytil človeka v raji (porov. Gn 3, 4). Ježišova odpoveď Jánovi však jasne ukazuje, že Božou vôľou nie je vytyčovanie hraníc medzi človekom a Bohom. Práve preto posielala na svet svojho milovaného Syna, ktorý prijíma našu ľudskú realitu bez výhrad a podmienok, aby sme aj my konečne prijali jeho lásku bez podozrievavosti a výhovoriek.